

ника си Георгия и съ негова съюзникъ Янкулъ воевода, отиде въ Добруджата и обсади града Варна.

По онуй време Султанъ Муратъ са завърнѣ отъ боя съ Персидскыя шахъ и дохожда въ Брусса. На туй го подбудилъ сынъ му Мохаммедъ, който му былъ писалъ, че ужъ Българытъ успѣвать и страшно е да не ударѣтъ и на самата столица Султанова — Одринъ. А по-вѣроятно е, споредъ насъ, че ако е ималъ страхъ безстрашныйтъ турчинъ, той е былъ отъ съюзната унгро-полска войска нежели отъ умирающыя вече българскый народъ, участъта на когото са рѣши още въ послѣднія Софійскый бой (§ 57). И Султанътъ тутакси отиде въ България съ 300,000 души войска, удари са въ Шуменъ съ Владислава, комуто надви и го уби, въ лѣто господне 1448, сир. сжщата година, въ която былъ разбитъ Владиславъ III съ своитѣ си (глед. тукъ бѣл. 6-та). Щомъ са извѣстилъ за туй Янкулъ воеводѣ, тутакси са събра и са върнѣ въ Влашко. А Георгый въ туй време съ Турцытъ расправя въ Сърбія, отдѣто ги ужъ изгонилъ и дошелъ около Софія, дѣто са посрѣщнѣ отъ силна турска войска подъ командата на Георгия Албанскый или Скендербея, тогазъ въ служба при Султана. Но понеже този Георгый сѣ търсялъ леснина да избѣгне отъ Турцытъ, не са билъ сега толкозъ съ присърце и оставилъ великыя паша, който былъ съ него да падне робъ въ рѣцѣтъ на българскыя царь Георгия Страшимировичъ. И тогазъ Скендербей своеново побѣгнѣ въ българската войска, испроси отъ

твърдѣва още отъ туй, че царственникътъ го искарева на 23 години, тогазъ какъ въ софійскыя бой (ок. 1395), той съ брата си, какъто видѣхмы, бѣше зель участіе и побѣгнѣ; слѣдов. той сега трѣбаше да има най-малко на $48+15=63$ години, а не 23. (срав. *Царственникъ* стр. 66.)